

רה את בבר, ולא התעניינה בנעשה. היא עלתה לדירה ומצאה את הדלת נעולה. אולם גניחות שנשמעו מתוך הדירה דחפו לה לנסות לפרוץ את הדלת. היא לא הצליחה, ולבסוף נכנסה לדירתה דרך מיר-פסת של דירה סמוכה.

קורבן

או רוצח?

בחדר מצאה את שני אחיה, שות-תים דם, מוטלים על הארץ, כשסימני-תיגרה ניכרים מסביב. מרקו היה כבר מת, אך דויד עדיין גנח. מיכל החזיקה אותו בזרועותיו כעשרים דקות. עד שמת. את אשר אמר לה בשעת גסיסתו, אם בכלל היה מסוגל לדבר, אין איש יודע.

בבר הכחיש כל ידיעה מדוע נורו היריות, מדוע פגעו בו, וטען כי היה קורבן בן מיקרי שנודמן לדירה באקראי, מתוך ידידות עם מרקו. לדבריו — כוונתו היריות אל האחים חזן, והוא היה קורבן תמים.

מיכל מעלה גירסה שונה. לדבריה היא אחיה בחורים טובים וחרוצים שלא הסכימו תבכו מעולם עם החוק. לדעתה, גילה בבר כי מרקו עומד לשוב למחרת לישראל, וכי הוא בחור תמים וצעיר, ולכן ניסתה לשלוח דרכו את הסמים לישראל. מטרת הפגישה בדירה הייתה, לדבריה, אריזתו של הסם במיוודותו של מרקו.

היא מניחה שבבר לא בא לבדו, אלא בלוויית שותפיו לעסקת-הסמים.

כאשר סירב מרקו להפוך בלדר, פרצה תיגרה ובמהלכה נהרג הצעיר. דויד, האח הגדול, הגיע בדיוק אז לדירה כדי לחפש את מרקו. משהו פתח לו את הדלת והלם בראשו במכשיר כהה, ואז ירה בו שתי יריות. את הדברים הללו היא מחזקת בי תוצאות הנתיחה-שלאחר-המוות. שקבעו כי דויד נורה מאוחר יותר, והוכח על ראשו במכשיר כבד.

יוליה

בבאר-שבע

מדוע נורה בבר? לכך אין לה הסבר, אלא אם כן היה זה לצורך יציאת רת אליבי, או חוק מריבה עם שותפיו לעיסקה. על כל פנים, הקליע שפגע בבר נמצא, לדבריה, על ידי מישטרת צרפת בתוך הדירה, ליד המירפסת. דבר המפריך את טענתו כי נורה בכניסה ליד הדלת.

מיכל מספרת כי כלייה-הרצח נמצא כעשרים מטרים מבבר, על המדרכה שליד ה בניין. היה זה אקדח עתיק-ימין ונדיר, אשר לדבריה מישטרת-צרפת משמש בעניין קר עבריינים מבראזיל, דבר המסביר את העור הכהה שעליו דיבר בבר.

למחרת הרצח בפאריס, כאשר שוחררה מיכל ממעצרה, טילפנה להוריה בבאר-שבע. ההורים כבר ידעו על האסון מהודעות ברדיו הישראליות. היא ביקשה לשוחח עם פולט, ארוסתו של האח מרקו.

אולם פולט, שהיתה שטופת דמעות, סירבה לדבר עימה. ואז אמרה מיכל להוריה כי כאשר היא תחזור לישראל, אינה

של עמר מנתניה. אולם גם אז לא חודשו הקשרים עם הענף מנתניה, ובני הדור הצעיר לא הכירו זה את זה כלל. בבר, שלפי דבריו לא היה "טלית שי כולה תכלת", הסתבך בישראל בעניינים שונים עם המישטרה. הוא נחשד בניהול חבורת סמים, ברצח אלי ועדש, בפיצוץ דיסקוטקים בנתניה ובעוד מעשים שונים. לפני יותר משנה עזב את הארץ ונסע לפאריס. שם נשא לאשה צעירה צרפתייה. בדרך מיקרה הכיר מרקו חזן, זמן קצר לפני מותו, את בבר במועדון-לילה בפאריס. כאשר התברר לשניים שהם עומדים להפוך קרובי-משפחה, עם נישואין של מרקו לפולט, התיידדו, והחליטו לבלות את הערב האחרון של מרקו בפאריס יחדיו. הם קבעו פגישה בדראג-סטור מטיי-ניון באותו ערב.

לדברי בבר להעולם הזה, בראיון שנתן כאשר חזר ארצה, טען כי הפגישה נקבעה לשעה עשר בערב, וכי הוא הוזמן עם אשתו. לעומתו טוענת מיכל כי אחיה קבע פגישה עם בבר רק לשעת חצות, וכי לא ידע כלל על קיומה של אשתו.

בבר סיפר שמרקו הופיע לפגישה ב-עשר, אך ביקש להעדר לכמה דקות, ו-אמר כי ילך לסטודיו וישוב מיד. כאשר לא הגיע אחרי שעה וחצי, נסע בבר במונית לסטודיו, צילצל בפעמון הפנימי וזענה. הוא עלה לקומה השלישית וראה את דלת הכניסה עומדת פתוחה במיקצת. לשאלתו: "מרקו?" נפתחה הדלת לרווחה, והוא נכנס פנימה. שם תפסוהו זוג ידיים אדירות והטילוהו לארץ בכניסה לדירה. הוא שמע התלחשויות, ויריה נורה תה ברגלו. שני אנשים עזבו את הדירה, ובאור הקלוש שבקע מחדר-הדרגות הבין חזן שאחד מהם היה כה-העור.

מיכל הגיעה לדירה כדי לעזור למרקו לארוז את מיוודותיו, יחד עם המישטרה הצרפתייה, שהגיעה כדי לאסוף את בבר הפצוע לאמבולנס.

מיכל ראתה את ההמולה, אך לא הכי-

פרקיטי קאזים
המידע הסודי לא היה

היה זה בבר, מכיוון שהוא היה בבית החולים תחת מישמר כבד.

תינוק

בבטן

גם אביה של מיכל, אברהם, נעצר שלושה שבועות אחריה, כחשוד בי רצח האחים עמר. אולם גם הוא שוחרר יחד עימה.

מיכל אינה מתכוננת לשוב עוד לפאריס. אחרי מות אחיה, החליטה כי עליה ללדת את התינוק שבביטנה. הוא יהיה זכר לאחיה, הוריה, למרות היותם ממי-פחה מרוקאית מסורתית, מסכימים עימה ומוכנים לעזור לה לגדלו.

מיכל אינה מתכוננת להינשא. היא עבירה אכזבה קשה בחייה, ולא תיתן עוד מקום לאהבה בליבה.

אביה סיפר כי בהיותה בת 17 הכירה בחור מבאר-שבע. השניים התאהבו, ו-אהבה כזו לא ראיתי בימי חייו, אומר האב. הם יצאו חמש שנים והחליטו להתר-חתן.

אחרי האירוסין נסע החתן לאילת כדי להרוויח כסף. חברה טובה באה למיכל, שעבדה אז כדיללת-יופי, וסיפרה לה שהאהובה בוגד בה באילת. מיכל נסעה לשם ותפסה אותו בקלקלתו עם האשה האחרת. היא השליכה בפניו את תכשיטיה-הזהב שנתן לה לאירוסין ואמרה: "אם יכולת לעשות כזאת לאהבתנו, איני רוצה לר-אותך עוד!" ומאו לא הסכימה לראותו. הוא חיכה לה עוד שנה תמימה. עד שהת-ייאש ונשא אשה אחרת. כמה חודשים אחרי כן עזבה מיכל את הארץ בפעם ה-ראשונה.

"אני בטוחה שזה בן זכר," אמרה מיכל, "הרגשתי אותו זע בביטני עוד בחודש השני. רק בנים נעים כלי-כך מוקדם." התינוק המצופה, וטיהורם של אחיה, הם כל רצונה של מיכל חזן, אשר בית-המישפט לא מצא די יסוד למעצרה, אך מצא יסוד לרחח סביבה "שמא תיכוננה או עצתה עומדים מאחרי הרצח."

אילנה אלון

רוצה לראות את פולט לנגד עיניה, מכיוון שהיא בת דודתו של בבר, ובבר קשור לרצח של האחים שלי."

על שיחה זו התבססו עיקר חשדות ה-מישטרה. מכך הבינו השוטרים שמיכל חשדה בבבר ברצח אחיה, וכי היא תיכ-ננה את הנקמה, שכרה רוצחים בצרפת והביאה למותו של בבר ואחיו הצעיר דויד, עין תחת עין.

מיכל אינה מכחישה כי לדעתה, היה בבר מעורב ברצח, אולם היא סבורה ש-היה לו שותפים. ימים מעטים אחרי הרצח, כאשר היתה בדירתה בפאריס, טילפן אליה אלמוני ואמר "מישל? (כינויה של מיכל בצרפתיית) כאן מדבר דדה, תיזהרי לד...". וצחק צחוק שטני. לדעתה, היה זה אחד הרוצחים, אשר הוהיר אותה, לא

דויד ואשתו ומרקו חזן

מתחת למיטה, כמות מיסהרית של "סוכר חום"